

- Sí, sí em moro de ganes per participar-hi!
- Doncs fet!
- Quin dia l'he de presentar?
- Demà! -va esclatar a riure el professor-.
En Pompeu va arrencar a córrer cap a casa seva. Quan va arribar-hi, va dirigir-se cap a l'estudi, va agafar un paper i un llapis i va començar a escriure. Es va passar dues hores i mitja amorrat al paper però l'endemà el va presentar. El professor es va quedar bocabadat. Com era possible? Però com?!

El professor va enviar el treball als jutges que no van dubtar gens a triar el guanyador.

Va guanyar Pompeu Romero, i sabeu per què? Perquè ell tenia un diccionari al cap. En el diccionari no hi havia cap error i per tant, en el text tampoc. I així s'acaba aquest conte, com me l'explicaven jo l'explico.

Accèssit 5è curs:

"Epitafi", de Sara Bagudà Torrent.

Jo sóc poeta. Bé, de fet era un poeta perquè ja sóc mort. Vaig morir als cent anys!!! Tot un segle de vida que ja és molt. M'agradaria reviure uns moments per explicar-vos la meua història.

Primer de tot permeteu-me que em presenti, tot i que el meu nom de ben segur que no us dirà res. Em dic Josep Costa. De ben ben petit m'agradava escriure històries i poemes. Un que em va agradar molt mira us el recito:

Si jo tingués ales podria volar,
fins a l'univers aniria
i molts planetes visitaria,
i allà dormiria.

Vaig visitar Mart,
i hi havia mar!
També Saturn,
un planeta nocturn.

Anar a Júpiter és molt divertit,
amb el seu art tan bonic.
I el llunyà Neptú,
un planeta per a tu.

De tant viatjar
entre els estels tan bonics
he fet molts d'amics.

M'agradava descobrir paraules noves, i el seu significat, el busco al diccionari. Van anar passant els anys i em divertia fent històries i poemes. Un poema que no vaig publicar mai és un de molt divertit:

Les vaques són poetes
i, a més, tenen tetes,
i són molt boniques,

però no saben escriure lletres.

A la meua tomba hi ha un epitafi on hi diu: "Si vols viure el que somies has de començar a somiar".

1r Premi 5è curs:

"Una escala per dir adéu", de Berta Mata.

Joaquim Carbó va ser una gran persona pel català. Quan es va morir els diccionaris no es van poder acomiadar d'ell. Un dia, el cap dels diccionaris va dir: -Doncs nosaltres li anirem a dir adéu al cel-. El diccionari de sinònims i antònims va preguntar: - I com ho farem? - I el cap dels diccionaris va dir: - És veritat, no ho havia pensat! - El diccionari Dídac va proposar que podrien fer una escala fins al cel i el cap dels diccionaris va dir que hi estava d'acord. Llavors les paraules de dins els diccionaris van voler-hi participar. I el diccionari d'Anglès/Català va cridar "let's go/Endavant". Al cap d'uns dies van començar a muntar l'escala. Hi havia paraules boniques, elegants, estranyes... de tota mena!!! Quan van tenir l'escala muntada va començar a pujar-hi el diccionari Pompeu Fabra ja que era el millor amic de Joaquim Carbó. Un cop a dalt els núvols va començar a cridar i a buscar en Joaquim. Quan el va trobar va cridar els altres diccionaris i els va dir que pugessin. Allà dalt van muntar una festeta amb en Joaquim Carbó i li van poder dir adéu. Al cap d'unes hores van baixar i un cop tots a baix es van col·locar cada un les seves paraules a dins. Llavors cada un va anar on va voler, a una escola, a la casa de la gent, a les biblioteques etc... Però els diccionaris recordaran aquell dia amb Joaquim Carbó.

Accèssit 6è curs:

"El joc de les paraules", de Lídia Malfeitos.

En Pol no s'ho havia passat gens bé a l'escola, la mestra els havia posat un munt de deures i per acabar-ho d'adobar acabava molt tard de waterpolo i els havia de fer quan arribés. A casa, com de costum, l'havien assaltat amb moltíssimes preguntes però ni es va esforçar a contestar-les. Després d'engolir el sopar va pujar a la seva habitació. Un cop va mirar l'agenda va obrir el llibre de català i el va fullejar. Fent els deures es va adonar que el món de les lletres, s'assemblava a un joc d'aventures, escapar de paraules que amb els seus guions se'l volien menjar, els accents que eren armes contra ell... La veritat és que s'assemblava a un joc: El Temple, havies de córrer per totes les caselles, agafar una clau i obrir la cambra central del temple. Ara bé, tot s'ha de dir, només adonar-se que era un

joc s'hi va posar a jugar i s'ho va passar molt bé. Saquejava tot allò que trobava i aviat s'havia plantat al davant d'on hi havia la clau mestra. Tot just lluitava contra aquella llarguíssima paraula que l'Emma, una nena de la seva classe, el cridava... S'estava barallant contra una terrible paraula, «otorrinolaringòleg» i necessitava ajuda. Junts, van aconseguir agafar la clau i tirar cal al temple, agafats de mans i molt feliços.

La portalada d'aquest, estava decorada amb milions de dibuixos maies en blanc i negre. Tot i que imposava respecte, van entrar-hi sense miraments. Van creuar passadissos fins arribar al centre i aviat se'n van penedir. Hi havia paraules i frases més llargues que mai us hagueu imaginat... Quan anaven a reaccionar i a atacar... va sentir el seu nom. S'havia adormit a sobre del diccionari i la paraula «temple» apareixia com a primera entrada. Havia estat només producte de la seva imaginació?

1r Premi 6è curs:

"La biblioteca", d'Aleia Jou.

Tot això ens va passar la setmana passada a mi i a l'Aleix.

Nosaltres vivim en un poble petit al costat del mar, tant a prop que si obrim la porta ja som a la platja. A la primavera és tot molt bonic, les cases tenen testos amb flors i els carrers estan perfumats d'olor a herba fresca. La nostra escola és un edifici més aviat petit. Té la façana de color groc i només hi ha dues plantes.

Com sempre, vam quedar amb l'Aleix a l'església per anar junts cap a l'escola. Ens assemblem tant que a vegades fins i tot, ens confonen per germans. Segurament estareu pensant, quina vida més bonica! Doncs us equivoqueu, tinc la vida més penosa que us pugueu imaginar. L'Aleix és l'única persona que m'escolta. Els meus pares estan separats, no s'entenen i el meu germà no sap fer res més que molestar-me. Bé doncs, anàvem junts cap a l'escola quan de sobte veiem una casa que no havia estat mai allà i l'Aleix diu:

- Clàudia, entrem?

Quan vaig voler respondre era massa tard, ja era a mig camí de l'entrada. Un cop allà vam entrar i a dins vàrem seguir un passadís molt fosc que només estava il·luminat per cinc bombetes que penjaven del sostre. Al final del passadís hi havia una gran sala rodona. Les parets eren plenes de prestatges amb llibres i al mig hi havia una taula rodona envoltada per set cadires de fusta. L'única persona que semblava haver-hi en tota la sala era una àvia. Estava darrere d'un mostrador brut que pel seu aspecte diria que no li